

“El PP va passar a ser percebut més com un administrador, que no com un govern”

PRATS I CAMPS

—Al llibre també establíeu un paralelisme entre el PPCV i el PRI mexicana. Continua sent una roca, dos anys després?

—Ja no tant. Giovanni Sartori, com uns altres politòlegs, afirma que el partit que obté més de dues majories absolutes consecutives passa de ser un partit de govern a ser un partit hegemònic, i el PP valencià ja n'acumula quatre, l'última de les quals amb un presidenciable imputat per corrupció. Governava les grans ciutats i la pràctica totalitat de les mitjanes, no es veu afectat per cap de les mesures que adopta o que es permet no adoptar. El PPCV va passar a ser percebut com un administrador, més que no com un govern, i així com el PRI generava marques blanques i autoritzava alguns partits per perpetuar-se en el poder, ací ha passat una cosa pareguda: el desviament de fons destinats al Tercer Món dins de la conselleria que dirigia Rafael Blasco en part es destinava a la creació de partits que competien amb l'oposició en llocs on hi havia grans interessos urbanístics, en especial el Partit Socialdemòcrata (PSD) a la Ribera i la Marina Alta. No

era cap broma, perquè aquests partits, creats a través de xarxes clientelars, en ocasions van decidir el color d'ajuntaments clau.

—Com penseu que evolucionarà la política valenciana segons que avancen els processos judicials oberts?

—Les peces en què s'ha dividit la branca valenciana del *cas Gürtel* demostren la complicitat entre el nucli dur del partit —el vice-secretari d'Organització, David Serra; la tesorera...— i una trama mafiosa perfectament organitzada, el càrtel de les empreses de Francisco Correa, que s'aprofitava dels seus contactes al PPCV per tal d'obtenir contractes de les institucions. És impensable que algú en demane la il·legalització com a partit polític, tot i que la llei ho preveu per a aquelles formacions que estan al servei d'una trama criminal, com sembla que ha passat; en canvi, no podem descartar la migpartició del PP, ni una alternança política. Ara bé, així com va haver un PP1, el de Zaplana, i un PP2, el de Camps, ara hi ha un PP3 que no es percep gaire bé però que sí que existeix: el de Fabra. L'operació de sanejament

intern és evident, claríssima, no podem obviar-la. Qui diga que res no ha canviat al PPCV, l'erra de cap a cap. Dins de l'actual direcció del partit i de l'actual Generalitat Valenciana no hi ha cap càrrec imputat. Fabra podria presentar-se a les eleccions com a renovador malgrat haver conviscut amb presumptes corruptes. Sempre podrà dir que el PP està per damunt de les persones que en algun moment l'han dirigit, un axioma molt institucional. Això s'està produint.

—Però Fabra arrossega el llast d'un grup parlamentari ple d'encausats...

—En són nou i ben aviat en podrien ser 11, és cert. Si tots ells emigraren a un grup de no adscrits, serien la tercera força de les Corts, motiu pel qual Fabra prova de regenerar el partit sense que el partit assumeca responsabilitats... Els governants d'alguns països ho han provat de fer i els ha eixit bé! Però posem per cas que decideix separar-se'n del tot i opta per convocar eleccions.

—No obtindria majoria absoluta.

—Corre el risc de perdre-les, en efecte, però podria erigir-se en una via regeneracionista i trobaria amb el peu canviat una

oposició que no està preparada per a anar a les urnes, que encara no té candidats. No hem de subestimar gens la capacitat de regenerar-se del partit en el poder, sobretot quan la idea dels altres partits consisteix a desplaçar-lo, únicament. El partit no està resolt, ni els imputats han estat condemnats, aquesta història encara serà llarga i poden passar moltes coses. El PPCV pot restar a l'imaginari col·lectiu com un malson o mantenir-se al poder com si res no haguera succeït. Al País Valencià ara impera la incertesa.

—**L'analogia entre el PPCV i el valencianisme s'ha esquarterat? La teoria segons la qual només els populars defensen els interessos valencians també ha entrat en crisi?**

—Sí. Aquella va ser una operació molt ben organitzada i que va donar bons rèdits. Només ells eren valencians, la resta eren enemics. Com en el nacionalcatolicisme, quan només podies ser bon espanyol si eres un bon catòlic. Van fer fora del sistema qui no compartia els seus principis, però això canvia: ara hi ha gent que no és excessivament valencianista però que podria votar Compromís, i una altra que no es considera anticapitalista i podria votar Esquerra Unida. Alguns partits, per la seua capacitat de fer oposició, han excedit el seu marc ideològic i reben suports de capes de la població que fins ara no s'hi sentien afins.

—**Un govern alternatiu feble i inestable podria conduir a un retorn del PP. Els casos de corrupció quedarien arxivats en la memòria col·lectiva? La gent s'oblidaria de Carlos Fabra, Díaz Alperi, Castedo o Blasco?**

—Ja va passar amb el PSOE de José

Luis Rodríguez Zapatero: la gestió de la crisi dels noranta, dels GAL o del *cas Roldán* havia correspost a un altre equip, no havia estat responsabilitat directa seua, i van poder recuperar el govern el 2004, la primera volta que es presentava a les eleccions. Clar que podria passar això ací: a Mèxic han escollit el PRI de nou. A la fi, la gent s'estima una manera de gestionar o una altra, i els fets del passat perden força. L'alternança és possible, però una flor no fa estiu. De fet, els estudis demoscòpics no garanteixen una majoria progressista al País Valencià, no està clar que el PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida puguin sumar majoria absoluta, els vots que perd el PP sobretot van a parar a una formació nova i sense líders, UPyD, que podria limitar-se a invertir un president que no fóra del PP, però sense involucrar-se. Seria un govern feble, com els de Ricard Pérez Casado a l'Ajuntament de València, especialment l'últim. La crisi hauria de servir per a reformular l'autonomia valenciana des d'unes bases més serioses, però aquesta alternativa de govern encara és boirosa, no engresca excessivament la gent.

—**L'empresonament d'imputats coneguts serviria d'alguna cosa?**

—D'aquella manera. Recordeu el cas d'Oriola, amb un ex-alcalde i ex-conse-

ller condemnat a presó, Luis Fernando Cartagena, que no va alterar en absolut la inèrcia electoral local. El PP no va deixar de guanyar a Oriola amb majoria absoluta fins que van imputar dos alcaldes més, i malgrat això encara hi obté majories molt importants. Això a banda, els judicis no arribaran fins d'ací a uns temps, i podrien acumular-se d'ací a uns anys, quan les conseqüències electorals pel PPCV siguen menors.

—**De tots els casos de corrupció que assetgen els populars valencians, quin d'ells us sembla més deplorable?**

—El més greu és *Gürtel*: una trama criminal va captar un govern... O a l'inrevés, perquè ja va passar en temps de Zaplana amb el *cas Naseiro*: buscar una empresa o una altra per aconseguir finançament i sufragar la campanya electoral o els actes de partit. La col·lisió d'interessos ha estat gravíssima, però encara em sembla més repudiable el *cas Cooperació*, parit des d'una conselleria que s'anomenava de Solidaritat i Ciutadania i consistent a quedar-se els diners dels més desfavorits. És molt i molt greu des del punt de vista ètic i de la qualitat moral de les persones. Hi ha implicada gent com Rafael Blasco o Josep Maria Felip, que provenien de l'esquerra i que tenien, en l'origen, un respecte per la dignitat dels éssers humans. Robaren els diners dels pàries de la terra, capgiraren per complet la *Internacional!* Caldrà demostrar-ho, però en el cas de Blasco tot indica que l'acusació és certa. L'Advocacia de la Generalitat així ho deixa entreveure, si més no.

Victor Maceda

“Podria passar com a Mèxic, on han escollit el PRI de nou”

EL TEMPS

És Temps de Vacances

Si n'ets subscriptor i a l'estiu te'n vas de vacances i vols rebre **EL TEMPS** cada setmana.

Telefona'ns al **902 131 025** i comunica'ns l'adreça on vols rebre la revista aquest estiu o bé envia'ns un correu electrònic a: **subscripcions@eltemps.net** (Ens ho pots comunicar fins el 22 de juliol)